

El “model Vic” d’escolarització i Santa Caterina de Siena com exemple

Dll, 18/10/2010 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

Vaig tenir el goig d’acompanyar l’equip humà d’aquesta escola en la visita que els va fer el Conseller d’Educació a poc de l’inici de curs d’enguany.

Santa Caterina de Siena, les beates, com és coneguda popularment a Vic aquesta escola a redós de la seva Catedral, és una molt bona escola. Circumstància aquesta que es fa avinent de seguida. No per les seves instal·lacions, netes, mantingudes amb cura, però amb més de 300 anys d’història i extremament austeres. El clima endreçat, la relació cordial, propera i molt personalitzada entre alumnes i mestres, l’espontaneïtat serena i tranquil·la dels nens i nens, son indicadors immediats d’una bona feina educativa. I encara més quan tot plegat no es ni pertorbat per una corrua d’autoritats, periodistes i cameres de televisió.

Aquesta escola és alhora paradigma del efectes no controlats i dels límits del anomenat “model Vic” d’escolarització. El “model Vic” ha estat l’esforç de fa anys de distribuir la població d’origen immigrant per totes les escoles de la població, per cercar un repartiment equitatiu, forçant o limitant l’elecció de centre.

Els límits són evidents. Vic té quasi una desena de centres públics i concertats d’ensenyaments obligatoris. A tots hi ha alumnat de procedència immigrada, però ni ha dos (un de públic i un de concertat, que és el Santa Caterina) que acumulen proporcions que poden doblar la mitjana de Vic i on es clarament majoritari aquest tipus d’alumnat. No es fàcil imposar barreres a les tendències naturals de la població.

Però encara són més greus els efectes no desitjats (no podem parlar d’efectes no esperats, ja que des dels col·lectiu de l’escola concertada es venen denunciant de fa temps). La insuficiència del finançament de l’escola concertada es posa de relleu de manera dramàtica en escoles com aquesta, on les aportacions de les famílies per serveis complementaris son exigües i ja no diguem les col·laboracions voluntàries amb el mantenim del centre que són pràcticament nul·les per l’extracció social de les famílies. Mantenir aquestes condicions és un abús per part de l’administració. Seria vergonyós sinó fos que fa tant temps que dura que sembla que ja no fa vergonya a ningú.

Santa Caterina de Siena s’aguanta com escola –donant un servei a la població que segons la constitució ha d’estar finançat per l’administració pública- per que la Congregació religiosa que n’és titular hi aboca recursos, hi ha religioses que hi treballen sense remuneració i el professorat hi dedica voluntariosament moltes més hores que les que fixa el seu conveni.

Acabada la visita, el Conseller i el seu seguici, junt a l’alcalde de Vic, es va reunir amb l’equip directiu del centre. Els va felicitar, crec que ben sincerament, pel seu treball. En escoltar les preocupacions que plantejaven i les dificultats amb les que s’enfrontaven, el Conseller va fer un paral·lelisme amb l’única escola pública que està en situacions semblants a Santa Caterina pel que fa a l’alumnat. L’alcalde de Vic, precís i oportú, el va quasi interrompre: sí, Sr. Conseller, tenen els mateixos

problemes, però Santa Caterina de Siena no rep del seu Departament els recursos que rep l'escola pública, ni de bon tros! El Conseller ho va reconèixer... però no es va comprometre a res.

Heus aquí un model que pot tenir aspectes socials molt positius però que així no té cap mena de futur!